

Brief49nov14

29 november 2014

Beste Vrienden,

Het is een gezellige maand november geweest. Het is goed om Johan Smorenburg hier voor een paar maand te hebben; hij is bijna elke dag druk met de administratie van het OMA-project. Ik wed dat dit een geruststelling is voor de velen van jullie die dat project steunen. Martin Nota was ook weer hier; het is prachtig om te zien hoe hij elke keer meer vooruitgang heeft geboekt met zijn herstel.

Hellen en Molly hadden mij en deze twee bezoekers uitgenodigd voor een maaltje bij hen thuis in hun nieuwe flatje. Toen ik bij hen binnenkwam zag ik tot mijn verbazing dat de hele ruimte van de woonkamer opgevuld was met een gigantisch bankstel. Bankstellen zijn hier een statussymbool; ik zie vaak dat mensen een groter huis hebben, maar toch niet aan ruimte winnen doordat ze alles volproppen met steeds grotere bankstellen. Ik was verbaasd dat de twee dames met deze manie mee schenen te doen. Maar dat was niet zo. Wat was het geval? Hun overburen hadden dit meubilair laten bouwen, doch het bleek uiteindelijk niet bij hen door de deur te kunnen. Ze hebben het daarom zolang bij onze twee gastvrouwen geparkeerd. Zelf zijn ze nu op zoek naar een grotere woning met een deur die zo groot is dat het bankstel er door kan. Echt waar hoor, facebook het maar bij Hellen of Molly na.

De maaltijd was prima. Hellen had van mij gehoord dat ik van diep-doorgebakken “omena” hield, die hele kleine visjes, en er kwam dus voor mij een flinke portie op tafel. Ik moest denken aan Moeder. Omena zijn kleine zilveren visjes, twee of drie centimeter groot, en die eet je dan met huid en haar op. Moeder niet, wanneer ze hier was. Zij sneed er dan de minuskule kopjes van af en probeerde ook nog om de piepkleine ingewandjes er uit te halen. Ze was er niet gek op.

Een paar dagen later kwamen Molly en Hellen naar de Art-School omdat er examen was voor mijn cursus model-tekenen, en de twee waren dan model. Als beloning nam ik ze na afloop mee naar een nieuw restaurant dat we in Kisumu rijk zijn geworden. Het ligt vlak voor Dunga op de top van een heuvel, en biedt een schitterend uitzicht over de baai van het meer en de omliggende heuvels. We waren er om kwart voor twaalf en bestelden een pak vruchtensap. Ik vroeg ook om een paar borden Indiase chips. “Ja”, zei de bediende, “dat kan, maar dan moet u een kwartiertje geduld hebben, want de keuken gaat pas om twaalf uur open.” Een uurtje later ging Hellen eens kijken hoe het er mee stond. Tja, ze hadden geen aardappels, maar een helpster ging er op uit om er wat te kopen. Dus gingen we ergens anders heen, the Green Garden, van oorsprong een Duits restaurant waar ze zuurkool op het menu hebben staan. Ik bestelde dus zuurkool. Na een half uur kwam de bediende zeggen dat ze geen kerrie-worst hadden. Ik zei dat ik zuurkool besteld had. Nou ja, dat hadden ze ook niet. Dan maar een stukje varkensvlees. Om drie uur waren we klaar. Echt waar, facebook maar na.

In mijn vorige brief meldde ik dat ik weer gewoon geraakt was aan het grotere aantal insecten hier. Toen ik daarover schreef herinnerde ik mij dat iemand mij bij mijn onlangse verlof in Nederland verteld had op welke manier je makkelijk vliegen kunt doodslaan. En wel zo. Als ze ergens op je gaan zitten, aldus mijn vriend, dan moest je heel zachtjes over de vlieg blazen; dan had hij niet in de gaten dat je hand er aan kwam, en was het een klein kunstje om raak te slaan. Dat zou wel eens kunnen. Het doet mij denken aan iets soortgelijks hier. De mensen hier hebben dikke plakken eelt onder hun voeten en veel vrouwen ook op de palm van hun hand. Ratten knabbelen 's nachts graag aan dat eelt wanneer de eigenaar slaapt. Om de slaper niet wakker te maken geeft de rat een soort plaatselijke verdoving door zachtjes op het eelt te blazen. Wat mijn vliegen betreft, ik heb het nog niet kunnen toetsen, want ze gaan bij mij aldoor op plaatsen zitten waar ik met mijn geblaas niet bij kan. Een goede oplossing zou natuurlijk zijn om dat bij huisgenoten te proberen; maar dat soort huisgenoten heb ik hier niet.

Beste Vrienden, verder komen we niks te kort; bezoekers hebben er voor gezorgd dat we goed in de pepernoten zitten, en taai-taai, en gevulde speculaas en sinterklaaspoppen. Er was ook een banketletter, maar die hebben ze achter mijn rug opgegeten.

Tot de volgende keer.

Hans